

Tu, surt a la pissarra

Quan el risc de dir el que no tocava era massa evident, et quedaves muda

Foto: Keith Ellwood

Què dius? És impossible. No m'ho crec. Però tu saps que és veritat. Ho recordes tan bé que no et cal tancar els ulls per tornar-hi.

Criden el teu nom. T'aixeques. Un guix a la mà i vint-i-quatre persones al darrere. La mestra et demana que subratllis l'oració subordinada. Però no l'escoltes. Mires la pissarra verda, tan ampla, tan llarga que ni els verbs ni els noms ni els adjectius sembla que s'hagin d'acabar mai. Per què m'ha hagut de cridar a mi. La cara et comença a cremar. No, ara no. Més i més. No, sisplau. Se n'adona la que està a primera fila. Ei, què et passa? Riuen.

Et posaves vermella a la mínima. No hi havia cap mena de fre: el perill de notar-t'ho és que encara s'exagerava més. Per molt que acotessis el cap, com un cargol que s'amaga dins la closca, un detall -les orelles, el nas- et delatava. I sí que devia ser graciós vist des de fora, però per dins, tan petita que et feies, indignada preguntaves a aquell foc per què no et feia desaparèixer mai.

T'incomodava parlar amb la gent. Era com si el món de fora t'intimidés. Si fos per tu, t'hauries comunicat des de la teva bombolla escrivint cartes. Haurien estat llargues i tot. Tenies la veu entre els dits, que no et fallaven. En canvi, la que et sortia dels llavis no era de fiar: a vegades s'entrebancava o, revolucionària com era, quan el risc de dir el que no tocava era massa evident,

declarava la vaga general: es quedava muda.

Qui ho diria, et diuen ara. Que exagerada, no m'ho crec. I tu, amb mig somriure d'orgull, mires enrere i sents que has guanyat la batalla. A força d'alçar el cap quan l'hauries tingut acotat. De parlar, vencent l'absurda por del que diran. D'agafar el guix i escriure a la pissarra que no estaràs subordinada a ningú, ni tan sols a la vergonya.